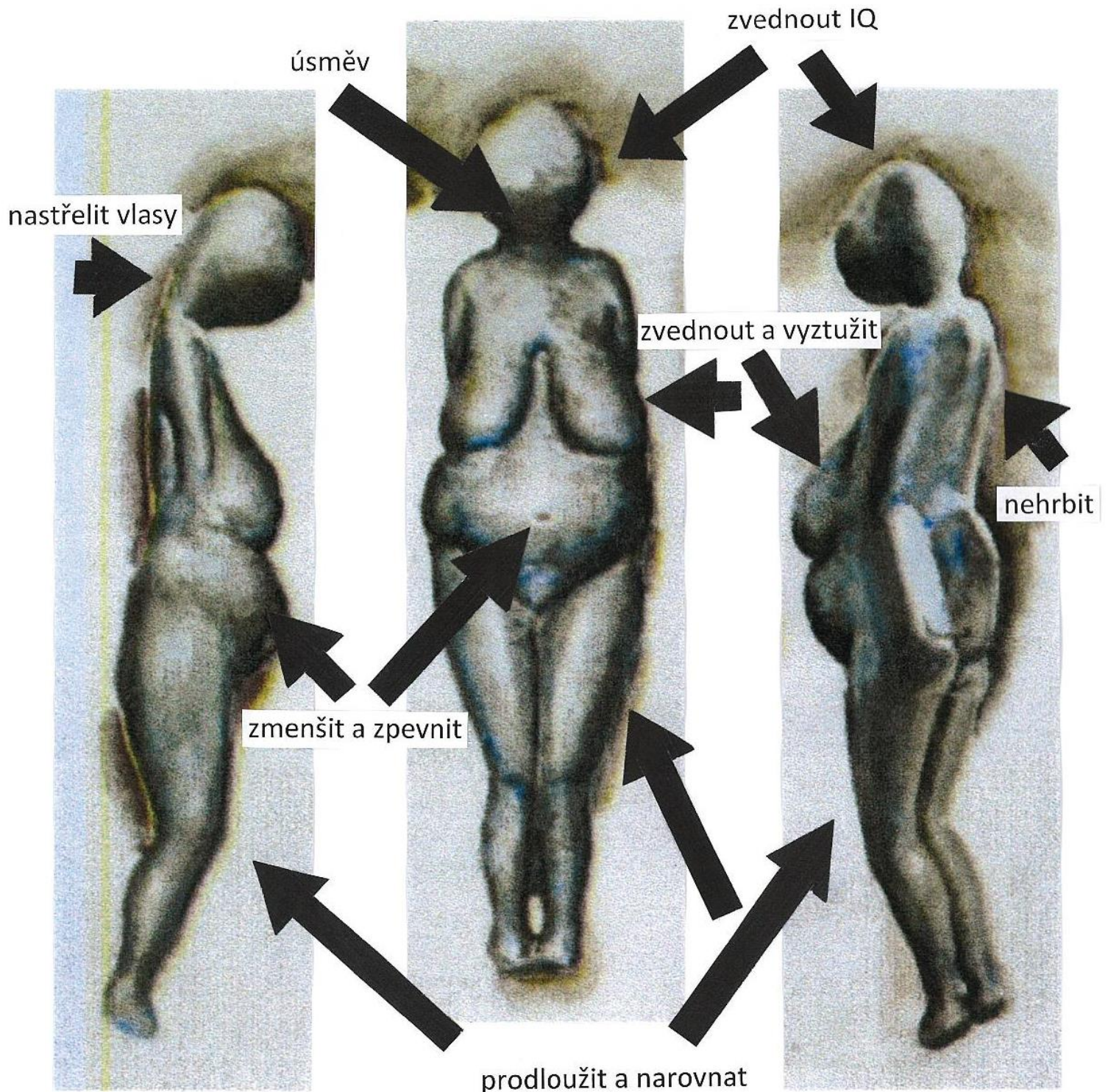

Ideální sestřička

Milí čtenáři,

nejúspěšnějším Podlavičnickem v loňském školním roce bylo číslo věnované klukům ze zdravky. A tak jsme zkusili podívat se na „fenomén zdravka“ jinýma očima. Očima menšiny – tj. kluků a učitelů – mužů. Jaké jsou vlastně holky ze zdravky? Dále si můžete přečíst rozhovor s jednou z nových tváří učitelského sboru. Dozvíte se, že se p. uč. Vácha během prázdnin stal spisovatelem (během loňských otcem!). A pan ředitel byl opět ve výškách (nadmořských). Pokud najdete jeho reportáž na konci čísla, stačil ji do uzávěrky napsat.

Příjemné počtení

přeje redakce

ROZHOVOR S NOVOU TVÁŘÍ UČITELSKÉHO SBORU MGR. IVOU DVOŘÁKOVOU

---

1) Jak se vám u nás zatím líbí ? Kde jste učila předtím?

Začala jsem učit po studiu na vysoké škole a věřte, nedělám to jen kvůli prázdninám. Stále mě to baví. Na zdrávce se mi líbí a mrzí mě snad jediná věc. Předtím jsem učila na menší střední škole, kde jsem znala všechny studenty, nejen ty své, jménem. To se mi na vaší velké škole asi nepodaří. Uvidíme.

2) Když vzpomenete na svá studentská léta, jak se liší od dnešní doby? Jak pohlížíte na úroveň žactva?

Studenti jsou dnes jiní. Neříkám, že horší, nebo lepší. Každý učitel vám dnes řekne, že jen málo žáků se chce něco naučit ze své vůle, chybí vnitřní motivace. Učitel je pak postaven do role, kdy musí neustále nutit k práci a kontrolovat. Nicméně mě těší, že pořád setkávám ve třídách slušné, milé a pracovité mladé lidi.

3) Proč jste si vybrala aprobaci anglický jazyk ? Navštívila jste někdy Velkou Británii či USA ?

Při výběru vysoké školy jsem hledala obor, kde bych mohla studovat jazyky a hudbu. Studium na pedagogické fakultě nabízelo obojí. Velkou Británii jsem navštívila několikrát. Vždy to byl nějaký jazykový kurz nebo výlet se studenty. Být mladší určitě vyjedu pracovat jako au-pair.

4) Slyšeli jsme o vašem kladném vztahu k hudbě. Jaký preferujete žánr ? Co říkáte na současnou populární hudbu ? Hrajete na nějaký hudební nástroj ?

Hudba patří od dětství k mému životu. Hraji na klavír a díky tomu jsem se naučila mít ráda klasickou hudbu. Líbí se mi ale každá pěkná hudba, jen nemusím "dechovku". V poslední době jsem díky své dceři objevila kouzlo filmové hudby. V popu si vybírám ty písničky, které by se hodily do výuky.

5) Co byste si přála v souvislosti s naší školou ?

Přála bych si "zapadnout". Být součástí té báječné skupiny lidí, kteří vám, studentům, pomáhají na cestě k dospělosti.

Ptaly se Tereza Kekrtová a Štěpánka Hercíková

HOLKY ZE ZDRÁVKY - JAK JE VIDÍ „PÁNSKÁ MENŠINA“?

Jak jsme uvedli v předmluvě, největší pozornost čtenářů vzbudilo téma „Kluci na zdravce“. Proto jsme se rozhodli zjistit, jak vidí ženskou většinu mužská menšina. Stěžejní otázkou tedy bylo: Jaké jsou holky ze zdravky, co je pro ně charakteristické?

Ve třídách byla klukům zadána anketa „líbí – nelíbí“. Narozdíl od dívek, které k anketě loni přistoupily velmi zodpovědně (některé si vůbec nemohly vzpomenout, co se jim na chlapcích nelíbí, protože se jim líbilo snad úplně všechno), kluci se k věci vyjadřovali někdy poněkud stručně. Citujeme: líbí – velký prsa, nelíbí – malá prsa. Co tedy anketa ukázala? Čtete níže.

Jak hodnotí pánská menšina na naší škole své spolužačky?

Výsledky ankety nepřinesly vlastně žádné překvapení. Většina kluků zapojuje při vnímání děvčat pouze 1. signální soustavu. Takže reagují na pěkné pozadí, poprsí, někdy se podívají i výš a zhodnotí hezký úsměv, oči nebo dlouhé vlasy. Plusové body dávají kluci i za ochotu věnovat svačinu nebo hotový domácí úkol. Jen několik málo jedinců si dá tu práci, aby zjistili, jestli má slečna třeba smysl pro humor, přiměřenou inteligenci a jiné, na první pohled neviditelné klady. A co kluky jednoznačně u holek odrazuje? Obezita, přílišný make-up, nebo naopak neupravený vzhled, upovídánost, náládovost, namyšlenost.

Nároky na ženu prostě nejsou malé, ale věřím, že většina holek se z toho nehroučí a s opačným pohlavím si snadno poradí. 😊

A tady je seznam dvaceti nejžádanějších slečen naší školy. (Nebylo možné vybrat jedno „top“ jméno, protože kluci mají opravdu široký záběr a většina holek získala jeden, maximálně dva hlasy. Kromě toho na zdravce je opravdu spousta krásných děvčat!)

Dominika Rousková	AZT2
Eliška Kardová	MSR2
Petra Trňáková	ZDA4.B
Dominika Krůčková	LAA3
Andrea Čechová	MSR2
Simona Lagronová	ZDA3.B
Jiřina Palečková	LY4
Sabina Miklošková	AZT2

Adéla Šmídová	ZDA2.A
Marie Ludvíková	ZDA3.A
Jitka Faltýnová	ZDA1.A
Simona Mrkvičková	AZT2
Jana Medková	ZDA2.A
Karolína Nováková	LY1
Tereza Šafránková	MSR2
Eliška Distelová	AZT1
Míša Srbová	ZDA2.B
Sabina Horková	AZT1
Hana Matoušková	ZDA2.B
Aneta Hejnová	ZDA 2.B

Pozn. redakce – v anketě se objevilo i jméno jedné učitelky – Michaely Bicanové. Blahopřejeme nastávající mamince a věříme, že její holčička bude stejně krásná jako maminka.

Iva Štixová

ŽENSKÉ IDEÁLY PODLE MUŽŮ ZE ZDRÁVKY

Určitě každý z vás jednou či vícekrát uslyšel otázku typu: „Hele, a která hvězda showbyznysu se ti líbí?“

Odpovědi se u mužů liší hlavně podle věku a postavení. Já měl za úkol zjistit, jak jsme na tom my chlapci z prvků.

Počet, ani jména tázaných samozřejmě z bezpečnostních důvodů uvádět nehodlám, ale seřadil jsem zde všechny celebrity ženského pohlaví, které jsme, my muži z prvků, označili za nejhezčí. Kupodivu Lady Gaga zazněla nejčastěji, což je pro holky dobrá zpráva, protože to jasně dává najevo, že věk nehraje tak zásadní roli.

1. Lady Gaga
2. Nikola Weiterová
3. Rihanna
4. Mila Kunisová
5. Antonella Rocuzzová

Tím to ale nekončí, dále jsem zeptal, co pro muže hraje u ženy zásadní roli. Vypracoval jsem dotazník a zadal následující položky: Poprsí, pozadí, ploché břicho, rozum, praktičnost.

Tuto anketu jsem poté předložil všem dostupným spolužákům. No, za výsledek se stydím. Doufal jsem (zbytečně), že nadchází doba, kdy se už neřeší tolik vzhled, ale snaží se jeden druhému nahlédnout do nitra a mít ho rád jako osobnost. Víím, velice naivní. Tedy přesvědčte se sami:

První místo s nejvíce hlasy: Pozadí

Druhé místo: Poprsí

Třetí místo: Ploché břicho

Čtvrté (předposlední): Rozum

Poslední páté místo: Praktičnost

Jen mimochodem, poslední místo neobdrželo žádný bod. Z toho lze usoudit, že dnešní moderní muži raději vidí, než přemýšlí. Pokud bych tedy měl vybrat model ženské dokonalosti, byla by to blondřatá tmavooká dívka mírně opálené až snědé pleti, s rozpuštěnými vlasy vlajícími na ramenou, s plochým vytvarovaným břichem a (to nejdůležitější!) pevným velkým pozadím. Co se týče rozumu či inteligence, tak by patrně stačila malá násobilka a co se praktičnosti týče, tak by se náš ideál nemusel obtěžovat ani s vařením čaje.

Jak tedy můžeme pozorovat, my dnešní muži jsme vlastně docela nenároční. Žena musí být hezká a musí dbát o své tělo a dnešní pánové jí to úsilí vynahradí v podobě domácích prací, včetně vaření, protože musíme brát v úvahu fungování domácnosti, pokud bychom s takovým idolem chtěli žít. Tak to by bylo asi vše k ideálu ženské krásy. Věřím, že holkám to „možná“ poskytlo informace o proporcích těla, na které by se měly zaměřit, a nám chlapcům prostor k přemýšlení, zda je toto dosavadní smýšlení opravdu bezchybné a zda by se nedalo vylepšit tím, že bychom se více začali zajímat i o jinou stránku než o vzhled.

Břetislav Vonšovský ZLY 1.

Měl jsem napsat vtipnou ódu
s příměsí milostného kódu.
Téma není vůbec zlé,
zanořím se do sebe.
Je mi líto.
je to blbé.
Střední škola je pro mě slovem hrůzy,
v níž se zjeví krásné múzy.
Teď nemyslím učitele,
jež útočí neotřele,
myslím naše slečny tady,
při pohledu na jejich vnady,
padají všem klukům brady.
Tím se deru k tématu,
drtí mě i holky z Cermatu.
A malé info nakonec,
kecám tu jak pitomec,
žhavou novinu pro vás mám,
David Sabreff se vrací k sestřám

Josef Zámečník, AZT4

hlava - Antonella Rocuzzová, tělo - Rihanna

hlava - Mila Kunis, tělo - Rihanna, nohy - Lady Gaga

A CO SI MYSLÍ UČITELÉ - MUŽI?

P. UČ. FRANTIŠEK ZIEGELBAUER ZA TĚLOCVIKÁŘE

1) Myslíte si, že dívky ze zdravky jsou jiné než třeba z obchodky? Že mají některé specifické rysy vyvolané studiem na naší škole?

Na „obchodce“ jsem nikdy neučil. Mohu se ale pokusit porovnat naše dívky s dívkami z jiných SŠ (SOU, gymnázium), kde jsem cca 20 let působil.

Pohledem pedagoga jsou dívky ze „zdravky“ pilnějšími studentkami než dívky z učiliště. Ve srovnání s gymnazistkami na vzdělání zase takový důraz nekladou, jsou prostě v pohodě.

Pohledem člověka mě na našich holkách mile překvapilo, že jsou většinou příjemné a empatické. Jedna ráda pomůže druhé. To jsou, myslím, velmi dobré předpoklady pro výkon jejich budoucího povolání.

2) Jak se Vám učí na téměř dívčí škole?

Po necelých 2 letech strávených na naší škole bych řekl, že učit téměř samé dívky není vždy jednoduché. (Poznámka redakce: Necvičí, protože neustále mají „své dny“) Výraznější mužský prvek mi často chybí. Někdy mě ale samy dívky ohromí svou mluvou. Z jemných a romantických úst zaznívají nepublikovatelné výrazy.

Milé slečny, my chlapi chceme, abyste byly milé a něžné. Jednoduše jiné, než jsme my!

P. S. Víc nevymyslím, nejsem Álois (jeden Jirásek stačí). Zdar, F.

P. UČ. MARTIN MACH ZA MATIKÁŘE

1) Myslíte si, že dívky ze zdravky jsou jiné než třeba z obchodky? Že mají některé specifické rysy vyvolané studiem na naší škole?

Na sousední "obchodce" sedávám u maturitních zkoušek a nevšiml jsem si zatím žádného rozdílu. Případnou odlišnost však nevidíme na první pohled, u tabule nebo při zkoušení. Povahové vlastnosti, které u sestřiček všichni tolik hledáme a očekáváme, jako jsou laskavost či empatie, vyplynou na povrch postupně až při řešení konkrétních životních a profesních situací. Nemyslím si, že tyto vlastnosti lze vyvolat studiem, ale zároveň doufám, že je naše škola dokáže uchovat a posílit.

2) Jak se Vám učí na téměř dívčí škole?

Člověk si zvykne, že např. rčení "chovej se jako chlap!" zde není úplně na místě. Mám takový pocit, že část veřejnosti považuje učitele na (téměř) dívčí škole za šťastného muže kochajícího se den co den dívčí krásou. Když ale denně učíte matematiku více než stovku pěkných dívek, věřte mi, že v paměti vám nakonec utkví pouze těch několik z nich, které vás potěšily svými znalostmi. (poznámka redakce: Vzhledem k našim matematickým schopnostem je to asi tak často jako Vánoce)

P. UČ. DALIBOR VÁCHA ZA „VŠEOBECNÁKY“

1) Myslíte si, že dívky ze zdravky jsou jiné než třeba z obchodky? Že mají některé specifické rysy vyvolané studiem na naší škole?

2) Jak se Vám učí na téměř dívčí škole?

Když si vzpomenu na holky na zdravce, tak vidím dva obrazy: řadu slintajících kluků před budovou, kteří buď čekají na svou vyvolenou, jsou „na lovu“, nebo se jen přišli podívat. A druhým obrazem je zoufalá nevěřičnost v očích mladíků obvykle ze stavárny nebo automobilky, kteří jdou k nám do školy prodávat lístky na maturitní plesy, ale při pohledu na vystavené dívky v lavicích zcela ztrácejí řeč a zapomínají, proč vlastně dorazili. A když někomu z kamarádů řeknu, že učím na zdravce, tiše závidí a já se jim nedivím...

POHLED OD KATEDRY

V jednom čísle Podlavičníku jsem napsala, že na zdravku by chtěl chodit každý. Tedy každý kluk. Proč? Protože je tam moře holek. Jaké jsou vlastně holky ze zdravky?

Skutečnost, že tvoří drtivou většinu osazenstva naší školy, je podle mého názoru silně poznamenala. Navíc se na nich podepsaly hodiny ošetřovatelství a psychologie (kolegyně vyučující Oše a Psy prominou). U zdravušek se prostě nadměrně vyvíjí ochranný a pečovatelský komplex. U sestřiček v nemocnici je vítaný, ve škole pro mužskou menšinu zhoubný.

Je-li ve třídě kluk, automaticky se ocitá v péči spolužaček. Stačí, aby se záměrně tvářil bezradně (asi jako měsíc staré tele) a starostlivé spolužačky ho směřují do příslušné třídy (aby nezabloudil), dělí se s ním o svačiny (aby nezhubl a nezemřel), připomínají mu úkoly (pokud na ně samy nezapomněly). A on si pak něco začne s holkou z vedlejší obchodky! Chápete to? A to kvůli němu většina třídy chodila celou zimu v tílkách, ačkoli už v 10 hodin dopoledne měly radiátory stejnou teplotu jako mrtvá užovka (vzkaz pro školníky: Takovou teplotu má radiátor v našem kabinetě nepřetržitě, to si nestěžuju, jen konstatuju).

Milé dívky, přestaňte s tou skupinovou charitou vůči pánům tvorstva, udupejte v sobě ochranný komplex a svoji submisivnost. Zkrátka nekažte je. Když učitel naznačí, že potřebuje přinést fix z kanceláře, nebojte se, že hoch po třech letech na škole nenajde ředitelnu. Nechte je zvedat zbývající židle ve třídě, neublíží jim to. Nebo možná ano, ale vám to může být jedno. Nemažte za ně tabuli. Nedávejte jim opisovat. Zkrátka, připravte si je pro život. S vámi! Ne s nějakou ekonomkou!

V.K.

DALIBOR VÁCHA – UČITEL A SPISOVATEL

P. uč. Vácha je opravdu i spisovatelem. Se svým románem Červenobílá vyhrál soutěž Knížního klubu. Jeho knihu můžete vidět v knihkupectvích (nejen vidět, ale i koupit). A tak jsme se zeptali....

1) Jaké to je být spisovatelem? Jaké máte pocity, když vidíte svůj román v knihkupectví?

Je to velmi příjemný pocit pro každého grafomana, když vidí vlastní jméno na obálce knihy. Na spisovatele si hraji již docela dlouho a výsledek se dostavil, tudíž jsem velmi spokojen.

2) Váš román Červenobílá vypráví o osudu legionářů v Rusku. Proč toto téma?

K tématu jsem se dostal před dlouhými roky a pracoval na něm jako historik. Pak mi přišlo líto, že o něm mnoho lidí moc neví a historické studie se nečtou. Tak jsem napsal román, přihlásil ho a vyhrál. Snadné...

3) Balzac psal vestoje a bos, surrealisté zásadně zeleným inkoustem. Jak píšete vy? A hlavně kdy?

Píšu pořád, všude, neustále, nebo o psaní aspoň uvažuji. Píšu vestoje, ale obut a většinou i oblečen. Píšu na počítači a pouštím si k tomu obvykle heavy metal, na některých textech je to asi i vidět. Občas píšu rukou, občas.

4) Když jste začal na knize pracovat, věděli jste, jak příběh skončí? Nebo jste se nechal vést dějem ?

Konec jsem neměl, konec přišel, praštil do zdi a byl tam. Myslím si, že klasický obraz románu jako uzavřeného příběhu s vyřešenými všemi zápletkami úplně vždy nefunguje, život takový není, proto i konec *Červenobílé* je poměrně otevřený.

5) Máte ke svým postavám nějaký citový vztah?

Každá z těch postav je kouskem mne. A k sobě citový vztah mám, tedy i k těm postavám.

6) Víme, že píšete horory. Bojíte se rád?

Moc rád se nebojím, možná proto píšu horory, abych svůj strach přenesl na někoho jiného. A jestli se mi to daří, to musí posoudit čtenář.

Pan učitel Vácha svou spisovatelskou kariéru začal právě psaním hororů pro „hororové časopisy“. Uvádíme krátkou ukázkou a p. uč. přejeme další literární úspěchy.

Dalibor Vácha

Víte, co je nejhorší? Co je na pozvracení? Že nám trvalo sakra dlouho, než jsme si všimli, že se něco děje. Nezačalo to ze dne na den, pomalu se to vynořovalo, až to prostě bylo venku. Někdy by mě zajímalo, jestli to věděli „nahore“, jestli si byl někdo vědom. Já rozhodně ne. Najít datum začátku je nemožné, nenajdeme prvního nakaženého, prvního mrtvého, prvního nemrtvého. Nic takového není. Začalo to pomalu, plíživě, neviditelně. Nebo možná rychle, nahlas a všem na očích, jenže jsme to všichni ignorovali. Všimli jste si tupých zirájících obličejů v obchodech? Rostoucího počtu bezdomovců, kdy někteří byli sakra dobře oblečení? Pamatujete na zmatené a zapominající nebožáky? Řekli jste jim něco a oni za minutu nic nevěděli? Pamatujete, že doba těsně před vražděním byla vážně divná? Všichni jsme byli zmatení, deprimovaní, jako kdyby všechny posedla neznámá nemoc. Měli jsme okolo sebe pouzdra temnoty. Všichni jsme to měli celou dobu před očima, ale nikdo neviděl.

Bylo to okolo nás a my byli slepí a hluší.

Pouzdra temnoty...

Pamatujete na lidi, kteří vypadali, jako že v sedí a temnotě svítí? Všechny barvy byly zašedlé, slunce jsme si skoro nepamatovali, všechno se rozpadalo. Svět se zdál být unavený. Unava a spánek, a nemoc, a deprese, pojmy skryté za všemi a všemi slovy a činy. Lhostejnost, nedůvěra, lhostejnost. Jiní lidé vypadali živě, nepřírozeně barevně a živě. My ostatní jsme je nesnášeli, možná jsme to nedávali najevo, ale štváli nás. Když to přišlo, umírali a „oživali“ jsme bez rozdílu, bez jasného klíče, který bychom si mohli prohlédnout a pochválit nebo zkritizovat.

Zasloužili jsme si to.

Nervový plyn? Mimoszemšťané? Kletba?

Nebo jen a jen my sami?

A není to jedno? Je jisté, že já, vy, všichni, co chvíli přežili, jsme přemýšleli, co za katastrofou stálo. A možná jsme všichni přišli na totéž. My jsme přinesli zkázu sami sobě. Na jednu stranu možná děsivá myšlenka, na druhou stranu zatraceně pravdivá. Pokud někdo čte tyhle papíry, je to ve světě, kde nejsem. Život po katastrofě nebyl jenom špatnej, nebyl. A rád bych vám to připomněl. Abyste nezapomněli. Abyste nic nezapomněli.

Vím, že umřu. Vím to od svých deseti let, kdy mi ta myšlenka poprvé pronikla vážně do mozku a usadila se v něm natrvalo. Bojím se smrti? Bojím? Bojím... jenže víc se bojím, že smrt není konec... Mám vedle sebe položenou pistoli. Až mi začne být hodně špatně, prostřelím si hlavu. Jenže, jak to poznám? Třeba mi už teď je... třeba jsem v posledním tažení... Nechci umřít a vrátit se, taky si nechci vystřelit mozek z hlavy o vterinu dříve, než bude nutné.

Nebo je něco potom?

Třeba jo, třeba by mělo smysl zariskovat. Jenže, já nemám tolik odvahy. Nemám odvalu se ani zastřelit.

Je něco potom?

Pochybuj.

Sprint bez cíle

Viděli jste jejich oči?

Tam nic není.

Nic. Prostě nic.

Pistole je nejlepší řešení. Snad stihnu napsat všechno, co bych chtěl. Bolest je strašná, ale asi se dá vydržet.

Chvilku

***

Jak to pro mě začalo?

Když se páchnoucí bezdomovec v troskách drahého obleku zakousl do nohy neopatrně okolo procházející dívky a ona začala ječet, několik lidí se leklo. Jeden chlápek se zastavil a začal si scénu fotit mobilním telefonem. Usmíval se. Jenom doufám, že o pár dní později něco podobného roztrhalo na malé kousky i jeho. Proudý ostatních, nakupujících, flákajících se a umírajících pokračovaly v pochodu nikam.

Málem jsem pokrčil rameny a šel dál. Nevím, co jsem si tehdy myslel, jestli vůbec něco. Asi mě nenapadlo, že se jedná o reklamu na nějaký nový film o oživlých mrtvolách – pak jsem od přeživších slyšel, že „jejich“ první podobný incident brali jako vážně dobrou a realistickou reklamu. Scéna byla tak krvavá, tak šílená, že se zdála být nereálná. Něco, co vidíte ve filmu, ne na vlastní oči na hlavní třídě. Vzpomínám si, že jsem kdysi dávno na internetu zahlédl článek s fotografiemi o setkání namaskovaných silenců převlečených za zombie. Pokud si dobře pamatuji, masky vypadaly realističtěji než to, co známe my teď. Byli jsme tak strašně otupělí a toužili jsme po konci světa?

Asi jo.

Kvílela, strašně ječela a prosila o pomoc. Vlastně si nechci pamatovat, co jsem si myslel. Co jsem si sakra myslel, že mám před sebou. Myslím, že jsem měl prázdnou hlavu, stejně jako mnoho dní a týdnů před tím. Třeba by všechno bylo jinak, kdybych se tenkrát natáhl a pomohl... ne, byla pokousána, nebylo jí pomoci. Nic by se nezměnilo. Nemá smysl nikomu pomáhat, pravidlo, které jsem se snažil bezúspěšně dodržovat. Snažil... bezúspěšně... kurvadrát.

Bezdomovec se po ní plazil stále výše, až se jí zahryzl do krku a umlčel ji. Všude bylo strašně moc krve. Nikdy bych nevěřil, kolik krve v sobě člověk má. Stál jsem uprostřed spěchajícího davu a neschopen činu nebo slova jsem zíral. Jak jste reagovali vy na vašeho prvního mrtváka? Vzali jste sekeru a šli ho zabít? Pokud ano, jste dobří, pokud jste vyděšeně zírali a netušili, co máte dělat, byli jste jako zbytek lidstva. Jako zbytek lidstva, z něhož se převážná většina v následujících týdnech a měsících nechala sežrat, protože nevěřila, že něco podobného může být možné. Skoro jako já.

Jak to skončilo?

Já nevím.

Bylo to večer v televizi?

Druhý den v novinách?

JAK SE ŽIJE NA ZDRÁVCE?

A bylo to tu! 1. září, v den všemi studenty tak nenáviděný, jsem se oficiálně stala středoškolákem. Mé první dojmy byly smíšené. Radost z úspěšně zvládnutých přijímaček pomalu vystřídal pocit zděšení. V nové škole jsem si připadala jako v Krétském labyrintu s tím rozdílem, že mě zde naštěstí nehonil Minotaurus. Sice nás naše nová třídní učitelka provedla po škole, mně však Bůh naneštěstí nedal do vínku dobrý orientační smysl, takže mi představa, jak zde budu bloudit po čtyři roky jako bludička, moc nepřidala na veselí. Další (ne)milé překvapení na mě čekalo v podobě rozvrhu, kdy mi přibýly zdánlivě nevinně tvářící se předměty jako první pomoc, somatologie a laboratorní technika. O této přetvářce jsem se přesvědčila například už po jedné hodině první pomoci, kdy jsem začala upřímně litovat člověka, kterého bych někdy v budoucnu měla zachraňovat.

Zhruba po měsíci si začínám zvykat na věčnou zácpu na chodbách po skončení hodiny a na to, že i když jdete po „hlavní“, nic vám nezaručí, že vám někdo dá přednost a vy se tak dostanete dřív do třídy, kde máte strávit další hodinu. Pomalu si zvykám i na zkoušení, při němž se hodina na pár minut zvrtně na napodobeninu úspěšného seriálu „Kdo přežije: All stars“.

Ale abych si jen nestěžovala, musím se přiznat, že jsme si s mým oborem přes všechny strasti a slasti, které přináší, padli na první pohled do oka. Tomuto zalíbení napomáhají i učitelé, kteří nás neustále lákají do dalších ročníků větou: „A tímto se budeme podrobněji zabývat v dalších ročnících, pokud se do nich ovšem dostanete.“

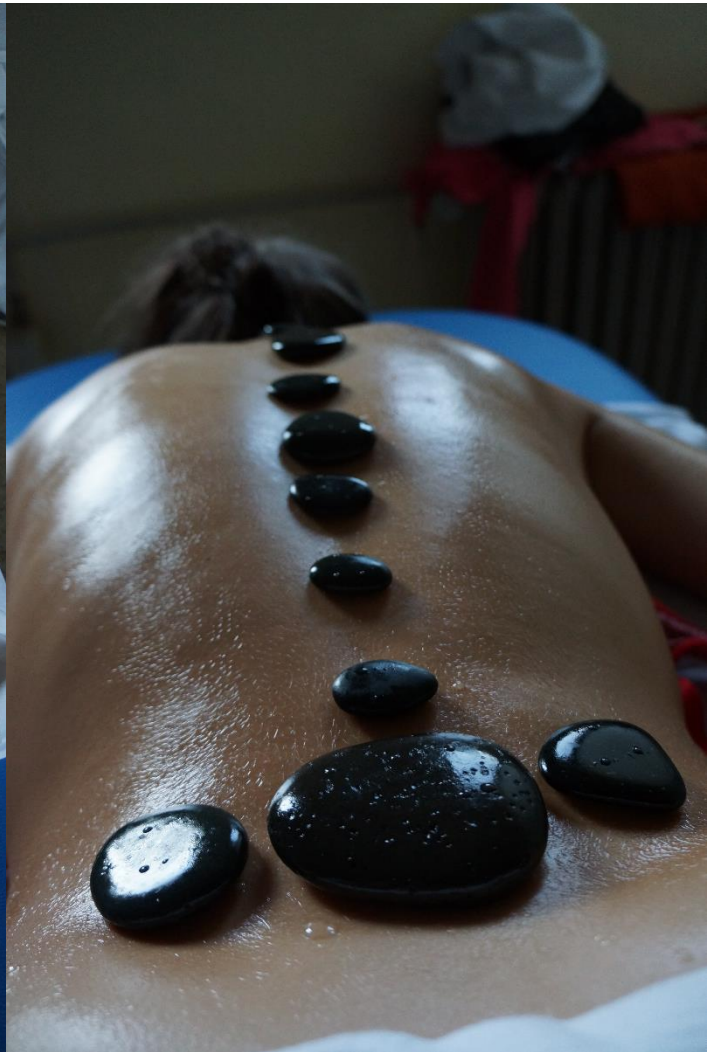
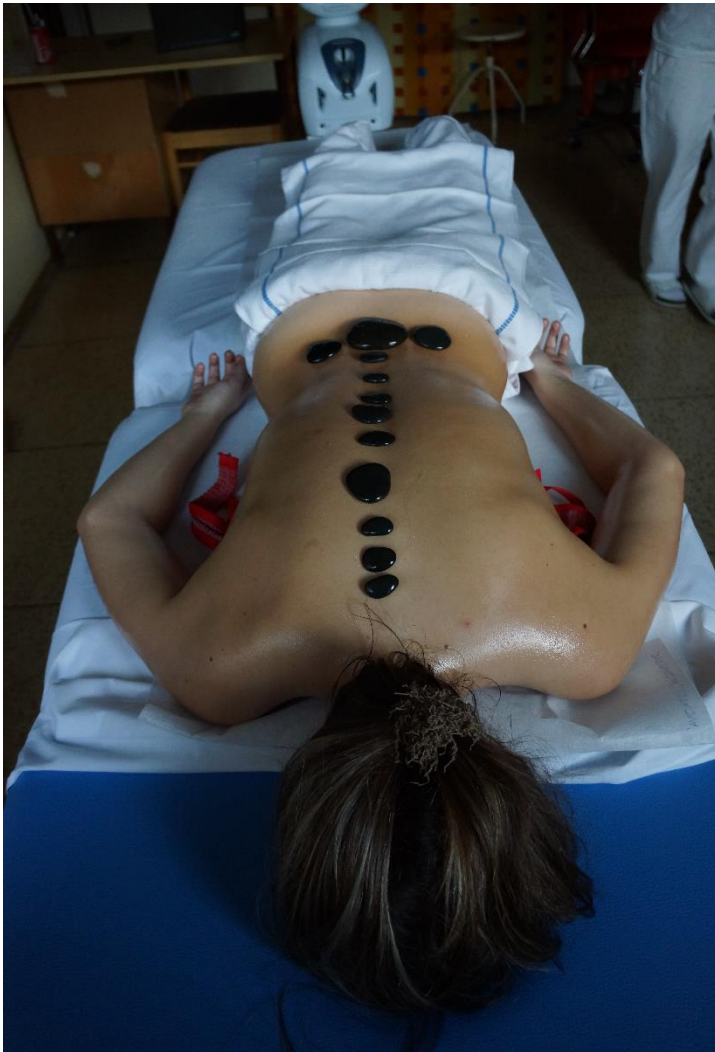
Simona Volková LAA1

Jaké to je být masérem?

Asi každý zná náplň práce zdravotních sestřiček, zubařů a samozřejmě i masérů. Ale pojďme si přiblížit masérské začátky. V prvním ročníku nic moc, jen samé učení a žádná "zábava". Ale jak to tak bývá v životě i ve škole, po tvrdé práci přichází odměna a té se nám dostává až teď ve druhém ročníku. Ovšem ze začátku tu byl jistý ostych, ne každý zná své spolužáky ve spodním prádle a hlavně všechny detaily jejich zad, šíje i horních a dolních končetin. Pan učitel Leština nám říká: "Na nahotu si musíte zvykat!" Takže to všichni bereme statečně. Když už přijde ten moment a obnažení si lehnete na masážní lehátko a svěříte svá záda svým spolužákům, uvolníte se a snažíte si vychutnat chvilky relaxace a připravit se na zbytek dne. Když se poté celí rozehrátí a uvolnění posadíte opět do školních lavic, hned vám jde učení líp. Myslím, že mohu za všechny říci, jak jsme rádi, že jsme si vybrali tento obor.

Pokorná Nikola

ONA A ON – ZDRÁVKA, ZÁŘÍ 2014

ONA

Milý deníčku,

těšila jsem se na novou školu a prostředí, nové tváře. Byla jsem trochu nervózní, ale po prvních minutách ve třídě to ze mě spadlo.

S naší třídní učitelkou jsme absolvovali prohlídku školy, byla jsem trochu rozrušena/rozčilená z množství chodeb, živě jsem si představovala, jak se všude motám. Ve druhém patře jsem

uviděla kluka, který se asi uvolnil z hodiny na záchod. Zprvu se mi nezdál ničím výjimečný, ale jak jsem o něm přemýšlela, chytila jsem slinu. Následující den jsme se střetli na chodbě, on se pousmál a já mu stejně odpověděla. Když jsem přišla domů, měla jsem na facebooku žádost o přátelství. Potvrdila jsem. Uvažovala jsem nad tím, jakou mu to muselo dát práci, aby mě našel. Snad se to ještě nějak rozvine. On je jediný důvod, díky kterému se do toho ústavu každé ráno těším. Pa

(Zuzanka)

ON

Můj drsnej deníčku,

zase škola. A čtvrtáček! Vlezl jsem do toho blázince, první, co jsem si vyslechl, bylo, jak jsme všichni úplně blbí a že se musíme učit, učit a učit. V devatenácti? Opravdu jsou všichni padlí na hlavu? A navíc hned první den poslouchat ty naše nádhery, jak se na sebe strašně těšily. A pak ti vykulení a natěšení prváci. Měl jsem chuť na ně zařvat, ať se otočí a vypadnou. Samozřejmě jen pro jejich dobro. Teď je konec září a je to ještě horší. Všichni na nás něco chrlí a ještě ta holka. Ty prvačky jsou fakt jak střelený. Vidí pěknýho kluka na zdrávce a zbláznily by se. Pořád mě někde sleduje. Potkávám ji na chodbě a je jak zhypnotizovaná. Je to na palici. Ale ta její kámoška. To je fakt jiný kafe... Musím se k ní nějak dostat. Jo vlastně, dyť já znám od spolusedícího jméno té druhý! Přece jenom je ten FB k něčemu dobrej. Zdar!

(Viktor)

Pokračování příště.

NAŠI BÝVALÍ

Rozhovor s bývalým studentem **Martinem Jindrou**. Nyní studuje na Lékařské fakultě v Plzni.

Mohl bys popsat svůj první rok na medicíně? Už jsi ostrřílený druhák. Je v tom nějaký rozdíl? Máš vůbec nějaký volný čas? Jak se ti líbí Plzeň? A co předměty, zkoušky apod?

Pokud by se mě někdo zeptal, jaký byl můj první rok na medicíně, asi bych mu odpověděl, že „jako jízda na horské dráze“. Tento rok byl rozhodně jeden z mých nejzajímavějších. Noví spolužáci, noví učitelé a nové předměty. Pokud si trochu vybavujete, jaké to bylo v prvním ročníku na střední škole, tak se velmi dobře vžijete do mé situace.

Nejtěžší částí roku pro mě byly první dva měsíce, protože se musíte rychle přizpůsobit tempu. Rozhodně nejhorší byla anatomie, kde jsme každé dva týdny psali písemku z orgánových soustav, a lékařská chemie, kde jsem si musel oprášíť základy chemie ze střední školy. Ostatní předměty v zimním semestru jako jazyky, biologie nebo informatika nebyly nijak těžké.

A volný čas? Medik má během semestru také volno. Plzeň je úžasné město, protože je zde celý rok bohatý studentský život. Na začátku roku jsou vítací párty pro prváky, během semestru jsou utkání západočeské univerzity s lékařskou fakultou v hokeji a ve fotbalu a na konci roku je majáles. Troufám si říct, že je mnohem lepší než českobudějovický.

Po úspěšném složení zkoušek začal letní semestr, ve kterém jsem měl nově biofyziku a histologii. Tento semestr byl opravdu pestrý. Na hodinu anatomie se učíte, až se z vás kouří, a naopak na hodině biofyziky si hrajete s vláčkem a měříte jeho rychlost. Narozdíl od zimního letní semestr nebyl taková hrůza, protože jsem si už zvykl na tempo učení .

Sotva jsem si zvykl na chod školy, čekalo mě celkem 5 zkoušek a nejhorší byla samozřejmě anatomie. Během června mi mozek běžel na všechny otáčky a spánek pro mě byl velmi vzácný. Učil jsem se, co to šlo, abych nemusel žádnou zkoušku opravovat v září. Po neúspěchu u zkoušky z anatomie a biologie se bludný kruh prolomil a já biologii udělal. Bohužel anatomie mi utekla a musel jsem ji dodělat začátkem září.

Tento článek nedokáže úplně vystihnout život medika. Doporučuju zhlédnout film Jak básníci přicházejí o iluze. Je to dokonalá sonda do života studenta medicíny. Rozhodně minulý rok mi toho dal hodně. A už se moc těším na druhák. Na to, co zažiju nového.....

S pozdravem Martin

Napsala: Veronika Karasová ZDA3.A

SUPERDRBNA

Po ročním studijním pobytu v Rakousku se do naší školy vrátil David Sabreff. Zakotvil v ZDA 3.B, kde jeho přítomnost způsobila značný neklid. Některé dívky natrvalo zaujaly pozici podle hesla“ **K tabuli zády, k Sabreffovi čelem**“. Podle smíchu lze soudit, že jim David připadá sexy a vůbec všechno happy. Redakce Podlavičnicku se domnívá, že by učitelé fyziky měli zvážit zavedení jednotky erotického napětí, kterou by byl **1 sabreff**.

Nedávno vyděsila členy redakce při schůzi v kabinetě č. 13 p. uč. Marešová. „Stejně nic nepíšíou, ale furt tu jsou,“ vyjádřila se o přítomných redaktorech a vlezla do skříně. Jak se podařilo zvědavým studentům zjistit, má tam stolek z krabice, na který si odkládá kafe a svačinu (dveře má otevřené, nedusí se). Píšeme o tom proto, aby se předešlo šokům. Jedna studentka, která se přišla zeptat na známku z latiny, se tak lekla „mluvící skříně“, že upustila sešit i kabelku. No co, Diogenes bydlel v sudu, Dalibor z Kozojed ve věži, Tarzan na stromě a Marešová ve skříni.

A co na to vedení školy?

Citujeme pana ředitele: „ Máte nádivku ve skříni?“ (dotaz na přítomnost p. uč. Marešové)

Masakr motorovou frézou

9. 10. došlo v zubařské laboratoři k masakru. Sice ne motorovou pilou, ale frézou (je taky motorová). Student T.R. si odborně ofrézoval palec pravé ruky. Krve bylo jako z vola (to je přirovnání, ne narážka na inteligenci studenta). Ukázalo se, že zubaři mají nervy jak špagáty. Zatímco paní učitelky zastavovaly krvácení , spolužáci raněného dál flegmaticky brousili. Když byl T.R. stabilizován a odvezen bleskurychle MHD do nemocnice, všimli si jeho kolegové krvavých šplíchanců na stole/stolech a ptali se: „Něco se stalo?“ Tímto výrokem se zařadili do galerie chladnokrevných drsňáků, jako jsou Indiana Jones, Arnold Schwarzenegger, James Bond...

Píseň z Ordinance je o matematice!!!

Na internetu se vyskytla zajímavá informace. Víte, že úvodní píseň ze seriálu Ordinance v růžové zahradě je vlastně o matematice? (Redakce doufá, že p. uč. Mach dočetl až sem) Nevěříte?

„.....možná to nechápeš, ale tak to má být“

Uznejte, že to nemůže být o ničem jiném.

Seznamte se!!

Na prosklených dveřích od bufetu k tělocvičně vzniká nový typ seznamky. Milé slečny, v bufetu zaženete hlad, jdete do třídy (nasyčené, spokojené..), pocítíte potřebu blízké duše. Žádný problém. Na dveřích mladí muži, převážně z řad masérů a zubařů, nabízejí svá telefonní čísla. .... Tak průhledně čistá (pokud nepopatlají to sklo) metoda seznámení se často nevidí. Redakce Podlavičnicku navrhuje pracovní název FACEDOOR. Tohle zaručeně nemá žádná jiná škola!

Seznam - DL - kto si zlobo a mojis ovoje! :D

Ime	Prijmeni	tel. cislo	trida
Vlastik	Boita	724 383 580	MSR 4
Josef	Ludacha	739 060 517	MSR 4
Daniel	Sach	734 250 160	MSR 4
Filip	Hadaček	721 768 257	MSR 4
Martin	Muzis	725 986 737	MSR 4
~~Jan~~	~~Dil~~	~~721 222 221~~	~~MSR 4~~
Josef	Zaburk	731 329 981	A2T 4
Vlastik	Cizek	721 472 605	A2T 2
Alban	Cirak	606 385 783	A2T 3

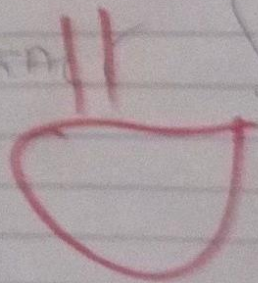
ZOUFALCI

Miroslav Teflo

724 733 919

MSR 2

ZOUFALCI BOUFA

20
práci

Seznam - DL - kto si zlobo a mojis ovoje! :D

Ime	Prijmeni	tel. cislo	trida
Vlastik	Boita	724 383 580	MSR 4
Josef	Ludacha	739 060 517	MSR 4
Daniel	Sach	734 250 160	MSR 4
Filip	Hadaček	721 768 257	MSR 4
Martin	Muzis	725 986 737	MSR 4

HLÁŠKY Z NAŠICH LAVIC

- Mešita byla zakladatelkou islámu. (Ale chlapi nemohli překousnout ženu ve vedení a dosadili si Muhammada.)
- Sochu Davida vytvořil Michael Langelo. (A pomáhali mu Buon a Rroti.)
- Co je stavovská monarchie – panovník vládl, ale za tlačení stavů. (Některé stavy vyvolávají silné tlaky!)
- V renesanci musí člověk prožít svůj život s rozumem. (Tak honem zpátky do renesance!)
- 27 vůdců stavovského povstání pověsili Habsburkové na strom. (Jó, za Habsburků ještě rostly pořádné stromy.)
- Co je nevolnictví – člověk nemůže volit panovníka. (Nevolnictví = nevol nic.)
- Barokní kostel nebyl jeden tvar, ale na nějakých místech byla zeď vykousnutá. (Doba byla zlá, bída, hlad, navíc vápník v omítce je dobrý na kosti.)
- Válka o dědictví španělské skončila tak, že vítězí Francie v čele s Janem Sladkým Kozinou. (Jenže závistivý Lomikar Kozinovi bohatství nepřál a nechal ho popravít. Ale do roka a do dne...)
- Poválečné jednání vedli Stalin s Darwinem. (To je pak těžká domluva.)
- Sgrafita jsou dopisy na zdech. (Ovšem v obrázkových šifrách.)
- Mnichovská konference proběhla v Berlíně. (Ti historici nás hrozně matou. Člověk pak nemůže tušit, kde se konala třeba Postupimská nebo Jaltská.)
- Heslo Velké francouzské revoluce – pracuj, modli se a panuj. (To nezní špatně, ale Volnost, rovnost, bratrství je přece jen víc revoluční.)

Hlášky od katedry

- Bez cukru by to bylo jenom oví ,a ne cukroví.
- V 60. letech kdo nepřijel z dovolený jako kakaový bejby, ten byl chudák.
- Víte, kde je klitoris, nebo vám ho mám ukázat?
- Penis si popište doma za domácí úkol. Teda v knížce nebo na internetu.
- Já vám můžu říct, kam se hrabe porod na pořádnou střevní koliku!
- To by bylo jako dojit myšku. Málo efektivní.
- Dát si narkózu je stejně nebezpečný jako jet v pátek odpoledne autem.
- Já vám ty časopisy dám a vy mi je vrátíte. Do you understandt?(To fakt moc ne!))
- Uč.: Dneska máme zkoušet slovíčka, co?
- Kamča: Pane učiteli, nechcete Bebe?
- Uč. „Ale jo, tak mi je sem pošlete, ale neberu to jako úplatek.

Na praxi: P.uč. : Vy s těma vibrátorama nekamarádíte. Já jsem si všimla, že je moc nepoužíváte.

My: Moc ne. My to radši děláme ručně.

SPORTOVNÍ ZPRÁVY – STOLNÍ TENIS

Datum: 21. 10. 2014

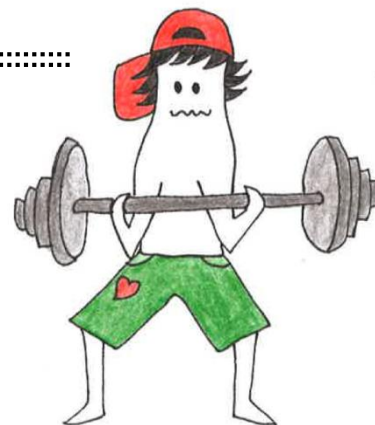
Místo: Herna TJ OREL České Budějovice

Účast:

Kristýna Růžičková ZLY1

Pavla Rajchotová AZT1

Pavla Nováková AZT2

Družstvo školy obsadilo krásné druhé místo díky výbornému výkonu hráčky Kristýny Růžičkové, která zaváhala jen v jednom utkání z deseti.

JAK NEZBOHATNOUT

Přibližně koncem května jsem se rozhodla, že se stanu na rodině finančně nezávislou a že si najdu prázdninovou brigádu. Myšlenka dobrá, ale realizace komplikovanější. Představa, že takřka před prázdninami najdu dobře placenou, zajímavou brigádu, na které se nepředřu, se ukázala jako naprosto nereálná. Všechno bylo obsazeno. Až mi padl do oka inzerát, že v Chelčicích hledají sběrače třešní. Zajásala jsem. Ani nevím, proč jsem si představovala, jak se budu válet v sadu, cpát se třešněmi, na hlavě slamák a celý sad bude připomínat reklamu na Mrože.

Hned druhý týden prázdnin jsme s kamarádkou vyrazily směr Chelčice. Protože na létáku pro brigádníky se psalo, že pitná voda, jídlo jsou zajištěny a jediné, co si s sebou máme vzít, je stan, tak jsme si doma natočily do petlahve vodu a šišku domácí sekané s chlebem, kterou mi doma nutila má starostlivá matka, jsem odmítla se slovy: "Jídlo tam bude, nebudu za mamánka, co jezdí se sekanou." Nakonec jsem si přece jenom půlku sekané vzala. Když jsme kolem jedenácté dorazily do sadu, upřímně jsme se vyděsily. První šok nastal, když jsme zjistily, že za zajištěné jídlo jsou považované třešně, a jak je známo, tak na třešně se pít nesmí, takže zřejmě proto pitná voda v sadu k dispozici nebyla. Další šok byl, když jsme uviděly sociální zařízení, což byl suchý záchod a místo sprchy hadice se studniční vodou tak ledovou, že to vypadalo, že ji táhnou až z Antarktidy..Spíše asociální než sociální zařízení. Celé otřesené jsme si postavily stan a zamířily k našemu šéfovi panu Martinovi, aby nám řekl, co a jak. Podíval se na nás dost zhnuseně a řekl, že doufá, že hned druhý den neodjedeme jako mnozí z“ rodinných důvodů“ domů. Hned na začátku jsem zapřela, že mám závrať i na našem balkoně. Věřila jsem, že na žebříku to bude jiné. Poté jsme si prošly školením, jak třešně sbírat a jak je trhat, a dozvěděly jsme se, že pracovní doba je od 7 od rána a že dokud nenasbíráme minimálně čtyři bedny, tak nesmíme opustit sad.

Myslely jsme si, že nasbírat pár beden nemůže být až tak těžké, ale to jsme se spletly. Musíte trhat jen třešně zralé, nenaklofané, A pokud je utrhnete bez šťopky, musí se vyhodit. Jedna plná bedna měla 15 kg a za kilo třešní jsme měly 8 Kč. Rozhodly jsme se, že do večera dáme každá alespoň pět beden. Ale jenom zaplnit dno bedny trvalo několik hodin, a tak když nás večer vyhnali ze sadu, že pro dnešek se končí, měly jsme každá dvě a půl bedny. Naprosto vyčerpané jsme odcházely do stanu, kde jsme padly polomrtvé. Ta sekaná byla jediné jídlo, které jsme měly, protože jsme si nestihly dojít nakoupit.

Ve 4 ráno nás probudila hrozná zima. V 6 jsme vylezly ze stanu a na lihovém vařiči si udělaly čaj. Opadávaly z nás sice kousky kůry ze stromů, asi jsem smrděly, ale když jsme vzaly do ruky hadici celou ztuhlou, teplotu vody jsme raději nezkoušely a hygienu odsunuly na neurčito. Prostředkem poslední záchrany byly intimspraye, které jsme na sebe ve stanu zuřivě stříkaly, až slimáci lezoucí po celtě zřejmě v bezvědomí odpadávaly do trávy.

Druhý den jsme byly úspěšnější. Zapomněla jsem, že mám závrať už na třetí špricli žebříku a šplhala po větvích skoro jak Tarzan. Nepodávaly jsme sice strhující pracovní výkony, ale normu jsme splnily. Nakonec se nám v Chelčicích líbilo a příští rok jedeme zase. Jen jsme nezbohatly. Za tři dny práce jsme si vydělaly 1200Kč.

Magdalena K, AZT3

PUTOVÁNÍ PO KYRGYZSTÁNU I.

---

aneb Už nikdy více kumys!

„Tak kam vyrazíme letos?“ zeptal se jeden z nás. Před rokem jsme totiž v partě osmi chlapů strávili deset dní v Gruzii a udělali několik horských treků v opuštěném, ale krásném kraji Svanetie v pohoří Kavkaz. Tentokrát jsme se rozhodli pro ještě vzdálenější destinaci, pro ještě vzdálenější kulturu a také vyšší hory. Stejná parta se stejně jako vloni přesunula letadlem z Vídně přes turecký Istanbul do hlavního města Kyrgyzie Biškeku. Dříve narození se ve škole učili, že v době existence Sovětského svazu bylo město pojmenováno po generálovi stalinské éry - Frunze, kterého nechal později diktátor popravít. Kirgizská SSR (zkratka znamená sovětská socialistická republika) byla jednou z 15 svazových republik největšího státu světa. Pozorný čtenář si zajisté všimne, že název země se gramaticky lišil. S měkkými „i“ se totiž přepisoval z ruské azbuky a kyrgyzský jazyk nebyl až do počátku 90. let 20. století respektován. Hlavní město na nás opravdu velký dojem neudělalo. Ba naopak, jeho polorozpadlé domy, odpadky pokryté parky a rozbité ulice v nás vyvolávaly spíše depresi. Po složitém vyjednávání s místními taxikáři na předměstí jsme nakonec usmlouvali slušnou cenu do 500 km vzdálené Toktogulské oblasti na jihu země. Museli jsme projet hornatou krajinou a postupně jsme se dostali k vysokohorskému sedlu v nadmořské výšce 3120 m. Po průjezdu tunelem se pod námi rozprostřela nehostinná step a teplota i počátkem září šplhala až na 28°C. Cestou do údolí jsme viděli kolem cesty typické jurty, což jsou takové provizorní vysoké stany kulatého půdorysu se zaklenutou střechou. Slouží jako obydlí pro pasáky koní, ovcí a dobytka, kteří v jurtách i se svými rodinami žijí od května do poloviny září. Pasák dobytka, neboli *čaban*, se stará po celou sezonu o svěřená zvířata. Za každý kus dostává od majitele zvířete peníze. Za ovce se platí nejméně (asi 30 somů; 1 som = 0,40 Kč) a za koně nejvíce (80 – 100 somů měsíčně).

Přes zimu jsou zvířata ustájena ve vesnicích. Polovinu jich majitelé prodají na trzích a polovinu si nechávají na chov. Řidič nám u jedné takové jurty zastavil, protože znal její majitele. Byla to spíše komerční návštěva. Stará paní z jurty nám nabídla chléb, smetanu a také kumys, což je zkvašené kobydí mléko, které chutná opravdu strašně. Snaha tento nápoj pozřít a udělat tak majitelce radost se mi vymstila. Jakmile jsem misku tohoto moku vypil, ihned mi s úsměvem nalila druhou. Škodolibý výraz ve tvářích mých kamarádů byl nepřehlédnutelný. Pak nám „paní domácí“ přinesla něco, co vypadalo jako polystyrénové kuličky. Ve skutečnosti to byl usušený kumys, který chutnal hodně slaně. Konzumovat se dá dvěma způsoby – klasickým žvýkáním, nebo rozpuštěním v hrnku vody, kdy vzniklý nápoj připomíná chutí náš kefir. Je to velmi praktické především v zimě.

V Alajském pohoří jsme se pohybovali pět dnů a absolvovali stejný počet treků. Řidič nás zavezl přímo do chráněného území, kde jsme ve výšce 1800 m.n.m. přesпали ve stanech u nádherného horského jezera s čistou a průzračnou vodou. Těžko mohu popsat krásu téměř nedotčené přírody s vysokými horami, potoky, řekami a jezery, ze kterých jste mohli pít. Některé zážitky nelze přenést, musíte je prožít. Snad vám je více přiblíží

fotografie. V horách nebyl mobilní signál, takže jsme byli vždy na několik dní doslova odtrženi od civilizace. Co se nám líbilo a nejsme na to zvyklí – v horách jsme nepotkali skoro nikoho. Měli jsme pocit, že ta krásná příroda patří jenom nám. Vařili jsme si na ohni, koupali se v řekách a jezerech a spali pod stanem nebo tzv. pod širákem. Noci byly převážně teplé, takže teplý spacák nebyl ani potřeba. Zpočátku mi trochu dělala problém aklimatizace na vysokohorské podmínky. Při prvním treku při převýšení asi 600 metrů (šli jsme z údolí ve výšce cca 2200 metrů přes sedlo ve výšce 2800 metrů) jsem při prudkém stoupání s dvaceti kilogramy zátěže na zádech dostal „horskou nemoc“, což se projevilo nevolností, závratěmi a krvácením z nosu. Naštěstí jsem tuto krizi brzy překonal. Vedro nás každého donutilo vypít 5-6 litrů vody, ve které jsme kvůli křečím rozpouštěli tablety hořčíku. Odměnou za překonání vrcholu byl pohled do nádherného údolí s plazícím se ledovcem, na kterém se „pásl“ dobytek. Po sestupu do údolí jsme narazili na opuštěnou vesnici, která se skládala ze tří jurt. Naproti nám přišel kyrgyzský pasák ovcí a koní a za ním se za chvíli objevila celá jeho šestičlenná rodina – manželka a pět dětí různého věku. Děti měly za chvíli pusy černou od čokolád a sladkostí, které jsme jim dali. Kyrgyzové jsou velmi pohostinní. Pozvali nás do skromně zařízené jurty, kde nás posadili na barevný tkaný koberec. U nízkého stolu se sedí se zkříženými nohama, což je pro Středoevropana dost nezvyklé. Snesli nám všechno, co měli. Ocenili jsme, že mezi nabízenými pochutinami nebyl náš oblíbený kumys... Nejlepší byla čerstvá smetana, takovou u nás těžko někde dostanete. Dokud jsme jedli a pili, náš hostitel domácí chléb, smetanu a čaj neustále doplňoval. Věděli jsme, že když budeme chtít zaplatit, urazíme je. Peníze hostitelé zásadně odmítají, můžete jim dát jen nějaký dárek nebo sladkost. První část našeho putování po středoasijském Kyrgyzstánu jsme završili nebezpečnou jízdou po deštěm vymleté prашné cestě, která skýtala permanentní nebezpečí pádu vozidla do řeky v údolí. Měli jsme štěstí a čtyřicetikilometrovou cestu přežili. Ubytovali jsme se ve vybydleném hotelu, který spíš připomínal opuštěné skladiště. Jedno WC pro tři patra a jedno umyvadlo na patře. Zajímavé bylo, když jsem se chtěl oholit. Z jedné místnosti, kde byla voda, jste přeběhli do druhé, kde bylo zrcadlo... V hotelu nebyla sprcha. Místní nás odvezli do městských lázní, které měly do označení „lázně“ hodně daleko. Ale byla tam alespoň sauna a teplá voda. Odpočinkový den před dlouhou cestou na sever země jsme zakončili diskotékou s místními...

Fotografie na další straně a pokračování příště.

Karel Štix

MÍSTNÍ HOTEL

RODINA PASTEVCE

JURTY

TOKTOGULSKÉ JEZERO

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

ŠKOLNÍ PROJEKT - ZAPOJENÍ ZRAKOVĚ POSTIŽENÝCH ŽÁKŮ DO TŘÍDY MASÉR SPORTOVNÍ A REKONDIČNÍ

Projekt s názvem *Integrace žáků se zrakovým handicapem do oboru Masér Sportovní a rekondiční* byl naší škole schválen v rámci operačního programu Vzdělání pro konkurenceschopnost pod registračním číslem CZ.1.07./1.2.15/02.0028. Projekt spadá do oblasti podpory *Rovné příležitosti dětí a žáků, včetně dětí a žáků se speciálními vzdělávacími potřebami*, které významně podporuje. Dotován je finanční částkou 1.837.365,95,- Kč.

K hlavním cílům projektu patří kromě výše uvedeného zapojení žáků také příprava odborných učitelů a učitelů všeobecně vzdělávacích předmětů, kteří se postupně seznamují se speciálními metodami a formami individuálního přístupu k žákům se zrakovým handicapem. Integrace těchto žáků není možná bez inovace vzdělávacího programu, který může jejich začlenění do běžné třídy ulehčit. Učitelé zdravotnické školy se během projektu účastnili odborných přednášek a školení lektorů, kteří mají bohaté zkušenosti se zrakově postiženými žáky a pracují ve specializovaných centrech, jako např. Tyfloservis nebo Speciálně pedagogické centrum (SPC) v Českých Budějovicích. Ředitel Tyfloservisu Ing. Jan Steringa školil 27 pedagogických pracovníků na podzim roku 2013 a na jaře roku 2014 ve vybraných tématech: práce s informačními a komunikačními technologiemi, práce s kompenzačními pomůckami pro zrakově handicapované, práce s výukovým materiálem a učebními pomůckami nebo specifika zrakového handicapu. V lednu roku 2014 školila učitele Mgr. Holá z SPC v oblasti integrace žáků s handicapem, práce se žáky bez handicapu, příklady z praxe, význam spolupráce mezi rodinou, SPC a školou a také činnosti asistenta pedagoga. V rámci projektu byly pořízeny speciální tyfletechnické a IT pomůcky pro zrakově postižené žáky, které jim pomohou zapojit se lépe a rychleji do vyučování v běžné třídě. Důležité je vytvořit s pomocí asistenta pedagoga a s využitím všech dostupných moderních pomůcek rovné příležitosti ke vzdělávání i pro žáky s handicapem.

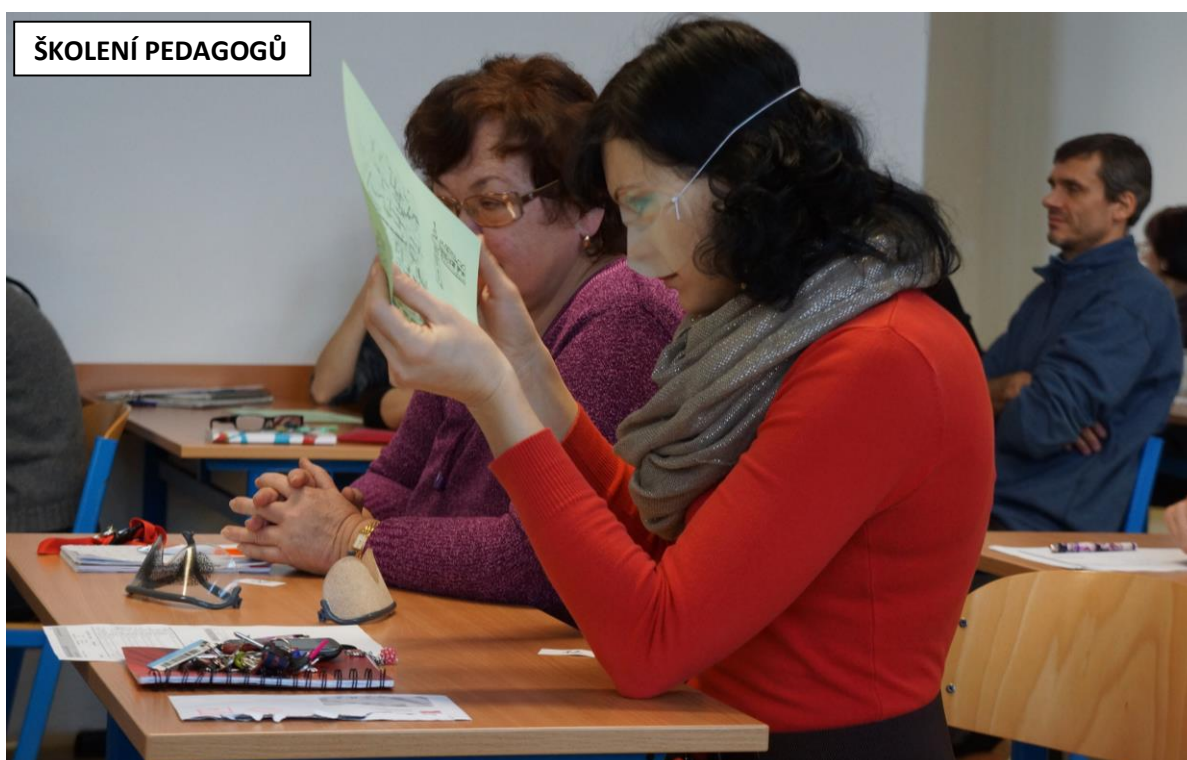
V únoru 2014 se čtyři vybraní učitelé zúčastnili pětidenní odborné stáže ve Střední zdravotnické škole Štefana Kluberta ve slovenské Levoči. Odborní pedagogové této školy mají více než čtyřicetileté zkušenosti se vzděláváním zrakově postižených a nevidomých žáků v oboru Masér. Učitelé vyučující matematiku a anglický jazyk měli možnost podívat se zblízka na práci učitelů s handicapovanými žáky na Gymnáziu pro zrakově postižené a Střední odborné škole pro zrakově postižené v Praze - Nových Butovicích. Cílem jednodenní stáže bylo seznámit se s organizací výuky, materiálními a technickými podmínkami, metodami a formami výuky žáků se zrakovým postižením.

8 pedagogů realizačního týmu projektu vytvořilo tři a půl tisíce stran učebních materiálů v digitalizované podobě, které mohou využívat i běžní žáci. Konkrétně to jsou prezentace, pracovní listy a zkušební testy. V projektu byly podpořeny vyučovací předměty biologie, somatologie a kineziologie, informační a komunikační technologie, klinická propedeutika pro maséry, výchova ke zdraví, první pomoc, rekondice a regenerace, masáže, fyzikální rekondice a matematika. Do školy byly pořízeny speciální tyflotechnické pomůcky, např. lavice se sklopnou deskou, „mluvící“ kalkulačka nebo víceúčelový vizualizér. Pro tisk materiálů byla pořízena tiskárna v Braillově slepeckém písmu a tiskárny reliéfní a taktilní (dotykové) grafiky. Tzv. kleště dymo (štítkovací a etiketovací kleště) byly pořízeny k označování materiálů v Braillově písmu. Interaktivní tabuli a netebook využívají společně všichni žáci ve třídě. K výuce odborných předmětů byly zakoupeny anatomické modely kolenního, loketního, kyčelního a ramenního kloubu včetně modelů kůže a podkoží. Modely usnadní zrakově postiženým žákům orientaci na lidském těle.

Vzdělávací program může být v průběhu i po skončení projektu flexibilně upravován tak, aby reflektoval skutečné potřeby těchto žáků. V průběhu projektu byla vytvořena vazba: učitel – asistent pedagoga – žák, která přispívá k efektivnější a účinné integraci zrakově postižených do běžné třídy. Zejména učitelé maturitních a některých odborných předmětů pravidelně a úzce spolupracovali s asistentem pedagoga Mgr. Janem Čiperou, který se účastnil přímé (práce se žákem během vyučování) i nepřímé (příprava materiálů a doučování) výchovně-vzdělávací práce. S příchodem asistenta pedagoga se značně zlepšila efektivita a individuální přístup ke zrakově postiženým žákům. Součástí integrace jsou také mimotřídní aktivity přispívající k lepšímu klimatu a adaptaci žáků (např. míčová hra goalball nebo adaptační kurz). Hlavním výstupem projektu je začlenit zrakově postižené žáky do společnosti jejich vrstevníků, odstraňovat společenské a psycho-sociální bariéry v komunikaci s postiženými a otevřít možnosti a šance jejich uplatnění na trhu práce.

Karel Štix, hlavní manažer projektu

HRA GOALBALL

NA TOMTO ČÍSLE SE PODÍLELI:

Zuzana Holátová

Viky Dvořáčková

Mírka Neubauerová

Tereza Kekrtová

Štěpánka Hercíková

Majda Kletečková

Simona Volková

Nikola Pokorná

Veronika Karasová

Vendula Kletečková

Iva Štixová

Břetislav Vonšovský

Josef Zámečník

Karel Štix

Graficky upravil Pavel Leština